

άσυλο

**για τους αγώνες
και το ριζοσπαστισμό**

ή

ασυλία

**για τις επιχειρήσεις
και την αντι-εκπαιδευτική
πολιτική;**

Σαν το ξαναζεσταμένο φαγητό το ζήτημα του ασύλου και η αντιπαράθεση γύρω από το αν πρέπει να καταργηθεί ή όχι, επανέρχεται ανά τακτά χρονικά διαστήματα στην επικαιρότητα. Τόνοι μελανιού έχουν χυθεί από τα καθεστωτικά ΜΜΕ και τα αστικά πολιτικά κόμματα για να αποδείξουν ότι δήθεν τα πανεπιστήμια είναι κέντρα ανομίας και ότι πρέπει να αναλάβει η αστυνομία να τα καθαρίσει. Η σιωπή για τα πραγματικά προβλήματα της νεολαίας, που σπάει μόνο για τις για προεκλογικές υποσχέσεις, υπερκαλύπτεται από την συχνότητα διαστρεβλωμένων αναφορών στο άσυλο. Από κοντά και η κυβέρνηση, που όσο και αν θέλει να στήσει ένα ψεύτικο προεκλογικό δίπολο για να αντιπαρατεθεί με την ΝΔ και να πουλήσει "δημοκρατικές ευαισθησίες", η πολιτική που εφαρμόζει είναι συγκεκριμένη και εχθρική προς το λαό και τις ελευθερίες του.

Το πόρισμα Παρασκευόπουλου

Η τακτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ κινείται στο γενικότερο μοτίβο όπου από τη μία προσπαθεί να ενσωματώσει το κίνημα και να πλάσσει ένα αριστερό-δημοκρατικό προφίλ και από την άλλη προχωράει την αστική μνημονιακή πολιτική. Ενώ λοιπόν, τυπικά επαναφέρει το καταργημένο πανεπιστημιακό άσυλο (επιλέγοντας τη θολή διατύπωση του ασύλου ιδεών), από την άλλη με το πόρισμα Παρασκευόπουλου έρχεται να βάλει τις βάσεις για μελλοντική αμφισβήτησή του. Το πόρισμα αυτό βάζει στο ίδιο κάδρο πράξεις κακουρηματικού χαρακτήρα, με μαχητικές μορφές πάλης όπως είναι η κατάληψη χώρων του πανεπιστημίου. Πού ωφελεί αυτό; Πολύ απλά χαρακτηρίζοντας την κατάληψη σαν πράξη ανομίας, αποσκοπεί στο να τσακίσει κάθε αντίσταση που αμφισβητεί έμμεσα ή άμεσα την λειτουργία του πανεπιστημίου σαν επιχειρηματικού παράδεισου. Φέρνει με αυτόν τον τρόπο την κουβέντα στην πραγματική της βάση, που απέχει πολύ από την πλαστή αντιπαράθεση που γίνεται στα ΜΜΕ, μεταξύ της κυβέρνησης και της αναπολίτευσης σε συμμαχία με την πλειοψηφία των δημοσιογράφων.

Γιατί τους καίει τόσο πολύ το άσυλο;

Κατ' αρχάς, ο διακαής τους πόθος, όσο κι αν δεν λέγεται ανοιχτά, είναι ένα πανεπιστήμιο χωρίς αγώνες, χωρίς μαζικές δημοκρατικές συνελεύσεις, χωρίς μαχητικές μορφές πάλης. Που δεν θα είναι χώρος πολιτικής δράσης και ριζοσπαστικοποίησης της νεολαίας και θα "ξεκόψει" από τις σημαντικές ιστορικές παρακαταθήκες του φοιτητικού κινήματος. Ένας χώρος που θα χάνει διαρκώς την δυνατότητά του να αποτελεί το κέντρο αγώνα όχι μόνο της πάλης της νεολαίας αλλά και όλου του λαού. Δεν θα απειλείται έτσι η κερδοφορία επιχειρήσεων που όλο και περισσότερο δραστηριοποιούνται στο πανεπιστήμιο, από το σταμάτημα των ερευνητικών προγραμμάτων, από το μπλοκάρισμα ιδιωτικοποιήσεων εντός του πανεπιστημίου, κτλ. Παράλληλα, δεν θα μπορούν οι φοιτητές με τις κινητοποιήσεις τους να αντιπαρατεθούν κεντρικά με την αστική πολιτική, ούτε θα μπορούν ανεμπόδιστα να ψηλαφούν μια άλλη θετική πολιτική προοπτική για τον λαό και τη νεολαία, αφού αυτό θα χαρακτηρίζεται ως μια αντιδημοκρατική-μειοψηφική πράξη ανομίας. Οι μνήμες άλλωστε από το '06-'07, από το Σεπτέμβρη του '11 και το σχέδιο Αθηνά είναι νωπές.. Και οι μνήμες αυτές μας θυμίζουν ξεκάθαρα ότι οι νόμοι δεν ανατρέπονται με ευκολόγια και "κοινωνικό διάλογο", αλλά με συνελεύσεις, καταλήψεις και αγώνες. Τέλος, η κατάργηση του ασύλου, είναι ένα βήμα εμπέδωσης του συνολικότερου χαρακτήρα που θέλουν να δώσουν στο σύγχρονο πανεπιστήμιο και στους φοιτητές του, αυτόν δηλαδή της υποταγής στην πολιτική του κεφαλαίου και των κυβερνήσεων του, της αποδοχής της σημερινής εργασιακής ζούγκλας, την παραίτηση από κάθε διεκδίκηση μιας καλύτερης συνθήκης για την δουλειά και την ζωή των φοιτητών και των εργαζόμενων. Όλα τα παραπάνω άλλωστε, ευθυγραμμίζονται πλήρως με τις κατευθύνσεις της ΕΕ και με τις εικόνες των γαλλικών ΜΑΤ να μπουκάρουν στα αμφιθέατρα των συνελεύσεων και να τα αδειάζουν με την βία.

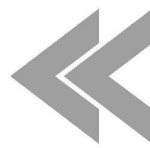
Αυτός ο χαρακτήρας θέλουν να εμποδωθεί για τα καλά στην συνείδηση των εργαζόμενων και της νεολαίας. Η επίθεση στο δικαίωμα στην απεργία, η άγρια καταστολή στους πλειστηριασμούς, στο κίνημα των εκπαιδευτικών, κ.α., η συνεχής τρομοκρατία αγωνιστών με δικαστικές δίωξεις, υπογραμμίζουν την θέληση των "από πάνω" να τελειώνουν με τους αγώνες. Η λαϊκή αφαιμάξη που διασφαλίζει το μνημονιακό κεκτημένο, δεν περιλαμβάνει μόνο φόρους και μισθούς, αλλά και την δυνατότητα του λαού να παλεύει και να επιβάλλει τα δικαιώματά του.

Βέβαια, η κατάργηση του ασύλου έχει και μια συμβολική πλευρά γιατί αποτελεί αίτημα και κατάκτηση του φοιτητικού και ευρύτερα λαϊκού κινήματος, σε όλη τη μεταπολίτευση. Η κατάργησή του θα είχε το χαρακτήρα μιας άτυπης ρεβάνς απέναντα στο κίνημα και τις κατακτήσεις του, μιας ρεβάνς που η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ έχει αποδείξει ότι είναι η πλέον κατάλληλη να πάρει.

Η επιχειρηματολογία των αστικών κομμάτων και των ΜΜΕ για να αποδείξουν την παραπάνω αντίληψη, είναι κομμένη και ραμμένη στα μέτρα της άποψής τους, χωρίς καμία επιστημονική πλευρά να λαμβάνεται υπόψιν, πολύ περισσότερο αποκρύπτοντας την πραγματική κατάσταση κατά το δοκούν. Καταρχάς, η εμφάνιση της εγκληματικότητας είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την χειροτέρευση των όρων ζωής για την μεγάλη πλειοψηφία του κόσμου. Είναι πρόβλημα με κοινωνικές ρίζες επομένως, και όχι γεωγραφικές. Οι φωνές για περισσότερη και πιο σκληρή αστυνόμευση, δεν λύνουν αλλά εντείνουν το πρόβλημα, με χαρακτηριστικό παράδειγμα τις αστυνομοκρατούμενες ΗΠΑ, όπου παρά την "ασάλινη" στάση της εκεί αστυνομίας και την μεγαλύτερη αναλογία αστυνομικών ανά πληθυσμό παγκοσμίως (8 αστυνομικοί για κάθε 1000 πολίτες), η εγκληματικότητα είναι στα ύψη (και στα πανεπιστήμια τους με δεκάδες περιστατικά πυροβολισμών και θανάτων τα τελευταία χρόνια). Προφανώς και στα ελληνικά πανεπιστήμια εμφανίζονται "παραβατικές συμπεριφορές" καθώς δεν βρίσκονται σε γυάλα. Όμως κατά βάση αφορούν λίγα ιδρύματα πανελλαδικά, και η συχνότητα εμφάνισης τους σε σύγκριση με την υπόλοιπη κοινωνία είναι αρκετά μικρή. Ωστόσο, αν ακούσει κάποιος τρίτος μια κουβέντα στα ΜΜΕ, θα λάβει την εντύπωση ότι ανά πάσα στιγμή κινδυνεύεις από τους εγκληματίες που κυκλοφορούν ανέμελοι λόγω του ασύλου. Όταν μάλιστα για να στηρίξουν τις θεωρίες περί ανομίας, χρησιμοποιούν το ζήτημα της διακίνησης ναρκωτικών στα περίεξα σχολών της Αθήνας (ΑΣΟΕΕ, Νομική), η χυδαιότητα τους φτάνει στο απροχώρητο. Σπίνουν ένα παιχνίδι πολιτικών εντυπώσεων στις πιλάτες των τοξικομανών, την στιγμή που δεν λέγεται κουβέντα για τους μεγάλους "παίχτες" του ναρκεμπορίου που δεν τους αγγίζει κανείς και είναι οι πραγματικοί υπεύθυνοι. Από την άλλη, το να χρησιμοποιείται σαν πρόφαση η προσπάθεια της αστυνομίας να πατάξει το εμπόριο ναρκωτικών είναι τουλάχιστον αστείο, όταν κάθε τρεις και λίγο βγαίνουν στην φόρα περιστατικά συμμετοχής αστυνομικών σε κυκλώματα διακίνησης. Και φυσικά δεν ακούγεται τίποτα για τα προγράμματα απεξάρτησης και τη στήριξη των τοξικοεξαρτημένων και των οικογενειών τους, λες και η τοξικομανία είναι ένα φυσικό φαινόμενο που εμφανίζεται γενικά και αόριστα γύρω από το άσυλο.

Είναι τα πανεπιστήμια όμως άντρα παραβατικότητας;

Βέβαια, δεν είναι μόνο αυτά τα στοιχεία που δεν λέγονται για να φέρουν στα μέτρα τους την κουβέντα. Αποκρύπτονται με έντεχνο τρόπο, οι πραγματικά "αξιόποινες" πράξεις, όπως ο καθηγητής στο ΤΕΙ Σερρών που από τις αρχές του 2000 κατηγορούταν για χρηματισμό και σεξουαλικές επιθέσεις σε φοιτήτριες, αλλά συνεχίζει να διδάσκει μέχρι σήμερα, ή όπως η απόδοση της φύλαξης και καθαριότητας των πανεπιστημίων σε εταιρίες που είναι γνωστές για τις μαφιόζικες και τραμπούκικες τακτικές προς τους εργαζομένους τους. Είναι μάλιστα η ίδια πολιτική που πριν μερικά χρόνια απέλυε τους μισούς διοικητικούς υπαλλήλους στο πανεπιστήμιο και μέσα σε αυτούς του εργαζόμενους στην φύλαξη των χώρων. Λίγο ειρωνικό θα μπορούσε να πει κανείς τη μια στιγμή να ωρύονται στα κανάλια για την ανομία στα πανεπιστήμια και την άλλη να σιωπούν για αυτά που συμβαίνουν κάτω από τη μύτη τους. Δεν είναι όμως! Βάζουν μπροστά την εγκληματικότητα που τους "συμφέρει" για να γίνει Δούρειος Ίππος για την επίθεση στις δημοκρατικές ελευθερίες που έχει κατακτήσει το φοιτητικό και εργατικό κίνημα.

Τι κάνουμε λοιπόν;

NKA

νεολαία
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

nka.gr

οργάνωση της
ΑΝΤ.ΑΡ.Σ.Υ.Α.

Πρώτα απ' όλα να θέσουμε στο στόχαστρο τον πραγματικό μας αντίπαλο. Ποιος άραγε ευθύνεται για την διακίνηση ναρκωτικών που γίνεται έξω από τους πανεπιστημιακούς χώρους του κέντρου; Σίγουρα όχι οι χρήστες, που ξυλοφορτώνονται κάθε τρεις και λίγο από την αστυνομία σε επιχειρήσεις "σκούπα", χωρίς καμία ιατροφαρμακευτική κάλυψη και βοήθεια. Την ευθύνη την έχει η κυβέρνηση, η αστυνομία και οι αρμόδιοι κρατικοί θεσμοί που αφήνουν ανενόκλιτους τους ναρκέμπορους και αβοήθητους τους τοξικοεξαρτημένους, σε συγκεκριμένα σημεία του κέντρου των μεγάλων πόλεων, συνήθως περίξ πανεπιστημιακών ιδρυμάτων, τακτική μάλλον όχι και τόσο αθώα. Από την άλλη, δεν νομίζουμε, ότι απειλή για τις ζωές μας αποτελεί οι καταλήψεις των σχολών ή τα κατειλημμένα στέκια εντός τους. Μάλλον το πραγματικό πρόβλημα είναι όλοι αυτοί οι καθηγητές που θέλοντας να δημιουργήσουν κλίμα, ακριβώς για να ανοίξει ξανά το ζήτημα του ασύλου, έκαναν lock out στη φιλοσοφική, ενώ δεν έβγαζαν άχνα όταν έκλειναν τα τμήματα της, εκείνοι που όταν πετούσαν φοιτητές από τις εστίες "ένιπταν τας χείρας τους" και είναι απέναντι στους φοιτητές όταν αυτοί διεκδικούν τις ανάγκες τους. Αντίστοιχα και τα ΜΜΕ, σκούζουν δήθεν για τις πράξεις ανομίας με ψέματα και χυδαιότητες, αλλά όταν οι φοιτητές αγωνίζονται, στην καλύτερα περίπτωση δεν θα πουν κουβέντα. Τέλος, οι δυνάμεις της αντιπολίτευσης, αυτοί που τόσα χρόνια ενορχήστρωναν την επίθεση στην παιδεία και διέλυσαν το πανεπιστήμιο, νοιάζονται δήθεν για την υποβάθμιση του πανεπιστημίου λόγω της ανομίας, σε μια υποκριτική αναπαράθεση που "μυρίζει" εκλογές. Όλοι αυτοί αποτελούν τον αντίπαλό μας και σε αυτούς οφείλουμε να υψώσουμε ανάστημα και να πούμε ΩΣ ΕΛΘ!

Τα πανεπιστήμια για να είναι ασφαλή, πρέπει να είναι ζωντανά από τους φοιτητές και τις διαδικασίες τους. Να είναι ανοιχτά στον κόσμο του αγώνα για πολιτικές εκδηλώσεις, για συνελεύσεις και διαδικασίες συντονισμού του κινήματος, όπως έγινε πρόσφατα στην κατειλημμένη από τους εκπαιδευτικούς πρυτανεία. Να είναι ανοιχτά σε πολιτιστικές δραστηριότητες των φοιτητικών συλλόγων και όχι να εμποδίζεται διαρκώς η ύπαρξή τους (βλ. απαγόρευση χρήσης χώρων του πανεπιστημίου στις θεατρικές ομάδες του ΑΠΘ).

Από εκεί και πέρα, το φοιτητικό κίνημα δεν πρέπει να περιμένει πότε θα τεθεί ξανά η κατάργηση του ασύλου από κάποιο νομοσχέδιο. Χρειάζεται οι φοιτητές και οι φοιτήτριες, μέσα από τις συλλογικές τους διαδικασίες, να υπερασπιστούν και να διευρύνουν τις δημοκρατικές τους ελευθερίες, κομμάτι των οποίων είναι και το άσυλο. Θέλουμε άσυλο σε κάθε χώρο που οργανώνεται και αγωνίζεται η εργατική τάξη και η νεολαία, στα σχολεία, στους χώρους δουλειάς. Το δικαίωμα των από κάτω, να ορίζουν την πραγματική δημοκρατία μέσα από τις συνελεύσεις τους, να οργανώνονται και να συντονίζονται πανελλαδικά και με όπλο την κατάληψη και την απεργία να σπάνε την τρομοκρατία του συστήματος. Δεν έχουμε καμία αυταπάτη ότι η «νομική» κατοχύρωση του ασύλου το προστατεύει από την οργανωμένη προσπάθεια της αστικής πολιτικής και του κράτους να επιτεθούν στα εργατικά λαϊκά δικαιώματα. Γιατι αυτό το δικαίωμα σαφώς, δεν χαρίζεται, αλλά κερδίζεται!